

Det sägs att Vincent van Gogh hade en låda med olikfärgade garner som han experimenterade med för att få rätta färgsammansättningarna till sina målningar. Genom att kombinera olika färger fick han optiska färgblandningar som han sedan målade upp på sina dukar. Optisk, eller additiv färgblandning, bevarar lyskraften i färgen medan mekanisk, subtraktiv reducerar den. För många nyanser i en subtraktiv färgblandning kan få färgerna att slockna.

Gunilla Nillan Holmgren som ställer ut i högdelen på Konstens Hus är en målare som närmar sig bilden från det andra hållet. Från målning till textil. Hon översätter sina målade skisser till strama gobelänger. Tillvägagångssättet är inte alldeles problemfritt. Textilen är en långsam meditativ teknik medan måleriet, åtminstone det som ligger till grund för Holmgrens gobelänger, tycks vara en rätt så spontan och omedelbar sådan. Färgnyanserna, som är hur många som helst, får hon översätta genom egna infärgningar av garnerna. Likt van Gogh får hon även optiskt blanda sig fram genom kombinationer av olikfärgade fibrer. Vävningen tar lång tid, mellan ett halvt till ett helt år, och bilden är endast delvis överblickbar under arbetets gång. Det ställer stora krav på skissunderlaget och på den inre bilden, visionen. Först när väven klipps ner är det möjligt att se den i sin helhet. Jag kan tänka mig att resultaten ibland överraskar. Jag kan också tänka mig, med tanke på all tid och arbete som lagts ner på en bild att ibland är det lätt hänt att man kan övertala sig själv att gilla läget. Rent tekniskt finns det väl inget att invända emot. Det känns hemslöjdsaktigt, pråktigt som ett par fotriktiga skor, och det är det som skaver. Helhetsintrycket blir helt enkelt tråkigt. Jag vet inte hur mycket av det man kan tillskriva montering och hängning men utställningen har definitivt inte gynnats av exponeringen. I ett mindre rum kunde bilderna burit varandra på ett bättre sätt.

Den vågdynamik man till exempel kan ana i förlagan till bilden "Syndafloden" har genom gobelängen stelnat till en slags snödriva. En rörelse som kristalliserats. Vävtekniken i sig delar upp ytorna i närmast ett pixelmönster som verkligen tar udden av all nedlagd mödan med färgnyanseringarna. Bilderna "Novembernatt" I och II står ut gentemot de övriga. I dessa gobelänger lyfter sig textilerna från hantverket till mer poetiska höjder. "Brovatten" är en annan bild med intresseväckande komplikation men frågan är om den inte skulle vara bättre som mer plastisk målning.

Varje medium har sina förtjänster och svagheter och valet av medium bör generera någon slags teknisk och uttrycksmässig vinst för att det skall kännas vettigt att använda det.

Frågan inställer sig, vad är vunnet, med denna oändliga arbetsmöda.

Gunilla Holmgrens bilder blir mig dessvärre svaret skyldig.

Bertil Sundstedt